

Muszty Bea & Dobay András

A robbanó baracklekvár

Mesemusical (rádiójáték - változat)

Szereplők:

Amnézia király, Alkímia uralkodója – Sinkó László

Albert herceg, Amnézia fia – Szerednyei Béla

Alkazeccer, Amnézia udvari mágusa – Harkányi Endre

Belladonna, Felkímia uralkodója – Hernádi Judit

Szofi hercegnő, Belladonna leánya – Hűvösvölgyi Ildikó

Lukrécia, Belladonna udvari mágusa – Pálos Zsuzsa

Lojzi von Kerozin, sárkány – Sinkovits Imre

Debellina, dagadt dögkeselyü – Voith Ági

Csumi, alias Olga Visnyevszkaja – Gálvölgyi János

Narrátor – Gálvölgyi János

1.jelenet

(csilingelő "mesezene" indul)

Narrátor: (kenetteljes cukrosbácsi)

Szerbusztok gyerekek! Remélem, ágyban vagytok már! Vagy talán még az ágyban lustálkodtok? He?! Végülis nekem teljesen mindegy, mikor hallgatjátok a mesémet. A lényeg az, hogy (félelmetesen) nem kell félnetek, hogy szörnyűségekről fog szólni. Nem ám valami (élvezettel) vérengző barbibabáról, vagy mindenkit felzabáló "my kicsi póniról" mesélek. Á, dehogy! Az én mesém hősei (gügyögve) aranyos, tündéri teremtmények. Itt van például...

(iszonyú dübörgő effekt)

(sátánian) a tűzokádó sárkány, Lojzi von Kerozin.

(kedvesen) Na meg Debellina, a dögkeselyű..

(vijjogó effekt)

...aki előtt nem marad húscafat a csonton....(kacarászva) Node miket is papolok ennyit előre! A végén még elaluztok az unalomtól.(ásít)Áááá....(tárgyilagosan) Szóval. Térjünk a tárgyra.

(csilingelő "mesezene" indul, fűszerezve mediterrán madárscsicserrel)

(mesél) Képzeljetek el magatok előtt egy hamvas mezőt. Baloldalt áll Alkímia 50 tornyú vára. Jobboldalt a lankás hegyoldalban Felkímia vára pöffeszkedik. Ennek csak 49 tornya van, viszont a magasból az ágyú könnyebben lövik Alkímiát. Ja, hogy minek kell az ágyú?! Hát éppen ez az! Valamikor jóban voltak egymással, esténként a két vár közötti pompázatos barackosban szerelmespárok sétálgattak. És most?!

(varjúkárogás, lélekarang)

Brrrr... A két vár úgy utálja egymást, mint hüjgyerek a spenótot. Hogy miért? Talán már ti is kitaláltátok. A civódás oka ARANY! RENGETEG ARANY! Mindkét várban dolgozott ugyanis a középkor leghíresebb tudósa, az alkímisták fejedelme - Albertus Magnus. Tudjátok, a középkorban sok tudós-kémikus próbált aranyat csinálni - őket hívják alkímistáknak. Ezért Amnézia király Alkímiának nevezte el az alsó várat. A hegyen uralkodó szép Belladonna királynő CSAKAZÉRTIS a Felkímia nevet adta birodalmának - melleleg ennek nincs semmi értelme. Szóval ez a híres Albertus Magnus - állítólag - megfejtette az aranycsinálás titkát. A receptet titkos laboratóriumában tartotta. Csak halála után került elő egy térkép, melynek segítségével a két vár közösen is megszerezte volna a Nagy Mágus laborját és így az aranykészítés receptjét. De Amnézia király és a szép Belladonna királynő összevesztek valamin. Sajnos civakodás közben kettészakították a titkos térképet. Így most az egyik fele Alkímiában, másik fele Felkímiában van nagy becsben tartva. Ezért hát a nagy háborúskodás. Node nézzük most már a mesét...

Kukkantsunk be először Alkímiába, ahol Albertus Magnus tanítványa, a savanyúképző Alkazeccer mágus uszítja Amnézia királyt Felkímia ellen.

(gregorián-blues zene indul)

Amnézia: Lerohadt má-hár az i-hin-günk é-hé-hés
Totyakos a gatyánk
Egerek diszkóznak lukas csizmánkban és
Tetves a koronánk.

Alkazeccer: De Alkímia nagy lesz,
segít a sötét erő,
Alkímia hatalmas lesz,

Együtt: Fortyog a lombik a kotyvalékkal,
Aranyat gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
Mágusunk nagymenő!

Alkazeccer: Megüti ma-hajd a laposguta-ha-ha
Dölyfös Felkímiát,

Amnézia: Ha mágusunk saját készítésű aranyból
bütyköli műfogsorát

Együtt: Mert Alkímia nagy lesz,
segít a sötét erő,
Alkímia hatalmas lesz,
Fortyog a lombik a kotyvalékkal,
Aranyat gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
Mágusunk nagymenő!

2. jelenet

Amnézia: Nem, nem és nem!!! Ez így nem mehet tovább. Alkazeccer!!

Alkazeccer: (szervilis) Igenis felséges Amnézia!

Amnézia: Hát idefigyelj, te nagy mágus! Ööö... (elfelejti) ööö.(elkeseredve)
elfelejtettem...

Alkazeccer: Ott tartottál felség, hogy "ez így nem mehet tovább!"

Amnézia: Persze, persze, emlékszem már... Szóval. Elég volt már ebből a háborúskodásból. Szegény a nép, omlanak a falak...

Alkazeccer: Node felség! Nemsokára legyőzzük Felkímiát! Az a gögös Belladonna királynő térdén állva fogja átnyújtani neked a titkos térkép másik felét. Háhá! És így megszerzem az aranycsinálás tudományát!

Amnézia: Talán megszereZZÜK!!!

Alkazeccer: Hát persze felség, megszerezzük....

Amnézia: És te, Alkazeccer. Te, a híres Albertus Magnus tanítványa voltál. Miért nem tudsz nekem aranyat csinálni?!

Alkazeccer: Ó Amnézia király! Bízzál bennem! Már közel vagyok a megoldáshoz.

Amnézia: No és egyetlen fiam..ööö...hogya is hívják...

Alkazeccer: Albert, felség.

Amnézia: Hát persze. Hogy halad Albert a tanulmányaiban?

Alkazeccer: (zavartan) Öö... hát igen...Albert herceg szorgalmasan dolgozik mellettem a laboratóriumban...Dehát...

Amnézia: Mi az, hogy "dehát"?!

Alkazeccer: Ó, felséges Amnézia! Tudod, hogy a fiad egy kissé... hogyismondjam... bohókás ... hebrencs...

Amnézia: (kiabál) Albert! Gyere ide!

Albert: Hello papa.

Amnézia: (fojtottan) Ezerszer mondtam már, hogy az udvar előtt ne "hellózz".

Albert: Oké, papa.

Amnézia: És ne OKÉZZ.

Albert: Oké.... khm... bocs!

Amnézia: Grrrr! (fenségesen) Nos, Albert fiam. Remélem, hogy híres alkímista leszel.

Albert: Igenis, papa. (jótanuló)Ellenőrzöm Alkazeccer lombikjaiban a kotyvalékokat, (szerény) meg ... khm ... szóval már fel is találtam egy-két dolgot...

Amnézia: (megkönnyebbülten) Nnna végre! Halljam, mit találtál fel?

Albert: Hát például a ...(kivágja) borsostollat!

Amnézia: Micsodááát?

Albert: A bor-sos tol- lat.

Amnézia: Brrr. Szörnyű étel lehet.

Albert: Jaj, apám! Ez nem étel! (hadarva) A lúdtoll belül üreges. Levágom a hegyét és belenyomok egy szem borsot. Levágom a felső végét , betöltöm a tintát. A papíron húzom, a borsszem forog és csak annyi tinta ragad rá, amennyi kell.

Amnézia: Albert! Te tisztára begolyóztál.

Albert: (elmélázik) Golyó...golyóstoll... Ez az! Megvan! GOLYÓSTOLL! Ez tényleg jobb név.

Amnézia: Alkazeccer!! Ilyen marhaságokkal foglalkozik a fiam a laboratóriumban?!

Albert: Apám! Még legalább ezt nézd meg!

Amnézia: Aha. Ez valami óriási puszkagolyó. Nna , ennek legalább van értelme.

Albert: Dehogy puszkagolyó! Egy kis puszkaport összekeverelek izével-mizével, aztán... álljatok csak hátrább... így ni! És most meggyújtom!

(sistergés effekt, ámuldozó hangok - "Jé, nahát!")

Albert: (büszkén) Szép ugye? Ez a TŰZIJÁTÉK!

Alkazeccer: Bocsáss meg felséges Amnézia, én nem tehetek róla. Állandóan a hülyéskedésen jár az esze

Amnézia: (könyörögve) Édes fiam! Megboldogult édesanyáddal azért adtuk neked az Albert nevet, hogy a NAGY Albertus Magnus legyen a példaképed. Azt reméltük, híres alkímista tudós lesz belőled...

Albert: (közbevág) Túúdom, túúdom. De unom már ezt a savanyú várat, unom Alkazeccer savanyú képét, meg unom ezt az állandó szomorúságot.

Alkazeccer: Aha! Szóval inkább dorbézolnál Felkímia várában.

Amnézia: Jaj, fiam. Belladonna királynő bűnösen él. Állandó mulatozás, tivornyázás...

Albert: Nem vágyódom én oda, apám. De... de olyan régen láttam már... Szofi hercegnőt...

Amnézia: Verd ki a fejedből azt a lányt! Tudom, együtt nőttetek fel, de ő Belladonna lánya, és most éppen lőjük egymást, ha nem vetted volna észre.

Albert: Persze. Amiatt a hülye térképdarab miatt...

Alkazeccer: Méghogy hülye térképdarab... Különben Szofi hercegnő is biztos elzüllött már.

Albert: Nem! Ő nem olyan!

Alkazeccer: Háhá....

Amnézia: Csend legyen! Elég a civakodásból! Tüérek! Kezdhettek a szokásos esti ágyúzást! Albert, te pedig mars aludni!

(ágyúzás effekt indul)

Albert: Méghogy aludni. Gyönyörűeket fogok álmodni ilyen ágyúzajban.

Alkazeccer: Háháháhá! Legalább nem jut eszedbe Szofi hercegnő.

(ágyúzás folytatódik, a kezdő nóta sejtelmes alapzenéjével)

3. jelenet

Narrátor: Hajjaj. Szegény Albert herceg! Szegény Szofi hercegnő! Pedig gyerekkorukban sülve-főve együtt voltak. Aztán jött az a szörnyű harc az aranycsinálás titkáért...és fuccs! Node már ideje, hogy bekukkantsunk Felkímia várába. Ahogy ismerem őket, ismét nagy mulatozás folyik a szép Belladonna és a randa Lukrécia mágus vezetésével. Mellesleg Lukrécia is Albertus Magnus tanítványa volt. Talán ezért is utálja annyira Alkazeccert.

(ágyúzás-zene erősödik, zene vidámabb, mulatozás, kurjongatás)

Lukrécia: Na neem! Már megint kezdik az ágyúzást.

Belladonna: Sebj Lukrécia! Zenészek! Hangosabb muzsikát kérek!

Lukrécia: Igazad van Belladonna királynő! Hadd üsse meg a guta azt a szemét Alkazeccert.(vihog)

Belladonna: Meg azt a félnótás, szenilis Amnéziát! (Ő is vihog)

FELKÍMIA - kezdő nóta

Lerohad a rólunk a papucs és hálóing
szakadt a harisnyánk
Lábujjunk kikandikál a cipőnkéből és
Rongyos a rokolyánk

De Felkímia nagy lesz,
Segít a sötét erő,
Felkímia hatalmas lesz,
Fortyog a lombik a kotyvalékkal,
Aranyat gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
Mágusunk nagymenő!

Megüti a laposguta Alkazeccert
és savanyú Alkímiát,
Ha a gyerekek aranyrögökkel
verik be a palota ablakát

Mert Felkímia nagy lesz,
Segít a sötét erő,
Felkímia hatalmas lesz,
Fortyog a lombik a kotyvalékkal,
Aranyat gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
Mágusunk nagymenő!

Belladonna: Nna lányok! Elég a mulatozásból. Térjünk a lényegre.

Lukrécia: Óh, Belladonna! Te királynők szépe! Hát nem ez a lényeg?! Egy kis ital...muzsika...tánc!

Belladonna: Lukrécia! Elfelejtetted, hogy te az én mágusom vagy. Jó lenne, ha a laboratóriumban is serénykednél néha.

Lukrécia: Hohó! Serénykedek én! Ide nézz Belladonna! A legújabb találmányom - egy kis meglepetés.

Belladonna: Ez?! Egy üveg bor?

Lukrécia: (sejtelmesen) Na figyelj csak! Kihúzó a dugót és... (pezsgődurranás)

Belladonna: Úristen! Puskaport keversz a borba?

Lukrécia: Dehogy! Kóstold meg bátran. Úgy hívják PEZSGŐ.

Belladonna: (iszik-ízlik) Mmmm... ez aztán a fura ital... mmmm

Lukrécia: Ez még mind semmi! (büszkén) Tessék! Ezt kóstold meg!

Belladonna: (iszik- meglepi az erőssége, prüszköl, krákog) Hé, hé... krrrr... mi a fene ez, te méregkeverő?

Lukrécia: Ez egy kicsit erősebb. Whisky- nek kereszteltem el.

Belladonna: Whis - ky?

Lukrécia: Hát persze. Mert ha túl sokat iszol belőle, a temetőbe "visz ki".

Belladonna: (komolyra fordítva) Ha - ha - ha. Na ide figyelj, Lukrécia! Ne felejtsetd el, hogy te a nagy Albertus Magnus tanítványa voltál. Nem azzal bíztalak meg, hogy ilyen "viszbe" vagy "viszki"-ket kotyvaszál.

Lukrécia: Tűdom, tűdom. Az a hülye aranycsinálás. Hidd el Belladonna, hogy lehetetlent kérsz tőlem.

Belladonna: Hát persze! És ha az a savanyúképző Alkazeccer megcsinálja Alkímiának az aranyat?!

Lukrécia: Méghogy az a hülye Alkazeccer? Az az elfuserált mágus? Egy döglött varjú többet ért a kémiához, mint ő!

Belladonna: Hát ez jó! A végén még meg kell várnunk, amíg az én okos kislányom feltalálja az aranycsinálást.

Lukrécia: Hahaha! Méghogy Szofi hercegnő...

Belladonna: Miért olyan nevetséges ez? Szofi ott tanul nálad a laboratóriumban.

Lukrécia: (gúnyosan) Tanul... hát persze. Már fel is talált egy-két IGEN HASZNOS dolgot.

Belladonna: (parancsol) Szofi! Gyere ide!

Szofi: Hello anya!

Belladonna: (fojtottan) Már ezerszer megmondtam, hogy ne hellózz mások előtt.

Szofi: O.K., anya.

Belladonna: És ne OKÉZZ! Nnna.

Szofi: (lemondóan) O.K. ...illetve... elnézést, anya...

Belladonna: Tehát halljam! Miket találtál fel?

Szofi: (lelkesen) Nézd csak milyen aranyos ez a baba. A karját meg a lábait minden irányban lehet mozgatni. Különböző ruhákat is terveztem hozzá.

Belladonna: Fújj. Olyan barbár kinézete van!

Szofi: Hű, de jó név! Barbár-baba... és Barbinak is lehet becézni. Köszí anyuci.

Belladonna: (lemondóan) Szívesen.

Szofi: Na meg itt a másik találmányom, a My Little Dragoon!

Belladonna: Hogy kicsinál?!

Szofi: Hát az "Én Kicsi Sárkányom". Van hozzá pici sárkánybarlang, be lehet rendezni, meg díszíteni lehet a felfalt áldozatok kis csontvázaival....

Belladonna: (sóhajt) Nagyon kedves játék.

Szofi: És ezt nézd! Ez itt a fő találmányom. Ha egy ilyen pici labdacso bekapsz reggel, egész nap nincs étvágyad...

Belladonna: És az mire jó?

Szofi: Jaj, anya! Nem vetted észre, hogy a dagadt udvarhölgyeid mennyit fogytak néhány hét alatt?!

Belladonna: Hát ez óriási! Arany helyett fogyi - tablettákat gyártasz...

Lukrécia: (gonoszul) Ez még mind semmi! Nézd csak, Belladonna, mit találtam Szofi hercegnő párnája alatt?!

Szofi: Micsodaaaa?! Te turkálsz a szobámban? Ez szemétség. Azonnal add vissza!

Belladonna: (parancsol) Szofi! Kérem azt a képet!...Na lássuk csak... (megdöbben) Na ne! De hisz ez... ez itt ...Albert herceg!

Lukrécia: Bizony Albert herceg. Egyetlen leányod legfőbb ellenségünk képmását nézegeti elalvás előtt.

Szofi: (dacosan) Nekem Albert nem ellenség.

Belladonna: Na ide figyelj Szofi! Vedd már végre tudomásul, hogy háborúban állunk Alkímiával.

Szofi: Marhajó! Egy VACAk térképdarab miatt.

Lukrécia: Hidd el, Belladonna. Nincs más megoldás. TÉRDRE KELL KÉNYSZERÍTENÜNK Alkímiát. Az a lökött Annézia király laposkúszásban, aranytálcán nyújtja majd át neked a hiányzó térképdarabot.

Belladonna: (lemondóan) Hát jó, legyen. Bár nagyon utálok már ezt az egész háborúskodást.

Lukrécia: Háhá! Ez a beszéd Belladonna. (parancsol) Tüzérek! Ágyúkat előkészíteni! Küldünk Alkímiának egy kis éjszakai meglepetést. "Egy kis éji zene" Hahahaha!

Szofi: Jaj, mama! Ágyúdörgésben utálok aludni.

Belladonna: Nem baj kislányom. Legalább nem ábrándozol Albert hercegről. Na. Mars az ágyba!

Szofi: (szomorúan) Oké anya.... vagyis... értettem....

(ágyúdörgés erősödik)

5. jelenet

Narrátor: És amíg Alkazeccer boldogan készülődik az éjféli bemutatóra, kukkantsunk át Felkímiába, ahol Lukrécia mágus éppen most bontja fel a levelet. Ne csodálkozzatok, ha egy kicsit - enyhén szólva - pityókás hangulatban van. Éppen most kóstolgatja, teszteli új találmányát, a konyak-whisky keveréket...

Lukrécia: (pityókásan kacarászik, magában motyogva olvas) Hihíhi. Hát ez nem igaz! (olvas) "Ide figyelj te leghülyébb tanítványom!" Nahát! Alkazeccerről megfeledkezett az öreg?!

Aszongya, hogy (hadarva mormol, majd pipa) Micsodaa?! Béküljek ki azzal a lumbágós poloskával? Na neem! Háhá! Méghogy a két vár barátsága... Mindjárt összevigyorgom magam.

Hoppá! Várjunk csak... Utóirat. Titkos alagúúút... a két labor között... Úristen... ez nem lehet igaz...Erre (kortyol) iszom valamit. Hmmm. Nem is olyan rossz.

Lukrécia! Szedd össze magad. (összefoglal) Alagút. A végén Alkazeccer laboratóriuma. Benne az íróasztal. A fiókjában pedig... hihí - a kis vaskazetta a titkos térkép másik felével. Na kész. (diadalittasan) Lukrécia! Gazdag vagy!!! Tied az aranycsinálás tudománya!

(megtorpan) Várjunk csak! Ha átmegyek a térképért, Alkazeccer elkap... brrr. (elképzelet) Székhez kötöz... belémtöm valami új robbanó izét és szétduzzant, mint egy lufit... hmm. Persze lehet, hogy csak karóba húzat vagy felnyársaltat...hmm... (hirtelen ötlettel) Háhá! De ki az, akit akkor sem bántanának, ha elfognák... Hát persze! (kikiabál) Szofiaa!

Szofi: (nem túl nagy lelkesedéssel) Eeegen...

Lukrécia: Ó én bájos hercegnőm! Mily csinos vagy ma!

Szofi: (félre félre) Ajjaj. Rosszat sejtek...

Lukrécia: Nem kóstolod meg a legújabb találmányomat?

Szofi: Köszönöm, maradok a tejnél.

Lukrécia: Jójó. Na, idefigyelj! Lenne számodra egy üzleti ajánlatom.

Szofi: Attól mentsen meg az Úristen...

Lukrécia: Szóval. Te ma pontban éjfélkor egy titkos alagúton átmész Alkímiába és Alkazeccer laboratóriumából elhozod nekem a térkép hiányzó darabját.

- Szofi: Lukrécia! Neked mebuggyant az agyad a sok whiskytól.
- Lukrécia: Kikérem magamnak! Ez nem whisky. Whisky plusz konyak!
- Szofi: Tökmindegy. Akkor sem megyek!
- Lukrécia: (bűbájosan) Szofi... És ha cserébe visszakapod tőlem Albert herceg régi leveleit...
- Szofi: Te szemét! Te túrtad ki a ládámat!
- Lukrécia: (bűbáj) Nos? Mész? Vagy inkább mutassam meg édesanyádnak a szerelemtől csöpögő kis levélkéket?
- Szofi: Jaj, ne!
- Lukrécia: Tehát? Hogyan döntöttél?
- Szofi: (lemondóan sóhajt) Oké. Éjfélkor itt leszek. (kemény) De Te, Lukrécia, ide hozod az összes levelet!
- Lukrécia: Áll az alku hercegnő.
- Szofi: (utolsó szalmaszál) De... de mi lesz, ha a mama észreveszi, hogy eltűntem...
- Lukrécia: Dehogy veszi észre! Éjfél után óriási italbemutatót tartok a bálteremben. Majd azt mondom... fáj a fejed és lefeküdtél aludni.
- Szofi: (lemondóan) Hát jó.
- Lukrécia: Apropos Szofi. (zavartan) Öööö... nincs nálad véletlenül egy... egy szép méretes varangyosbéka?!
- Szofi: (rezignáltan) Varangyosbéka... miért nem mindjárt fehér egér? Te tényleg halálra ittad magad... Na, viszlát.
- Lukrécia: A francba! Miért éppen egy varangyosbékát kell a falhoz csapnom, Brrr. Most mehetek abba a bűzhödött mocsárba vadászni. Fúj. Muszáj innom még egy kortyot... (nyel) Egészségemre!

(sejtelmes narrátor-zene)

Narrátor: És bizony éjfélkor Lukrécia és Alkazeccer is a labor falához vágták szegény brekusokat. Legnagyobb csodálkozásukra a vékony tapéta beszakadt, és valóban... egy régi öreg ajtó rejtőzött mögötte. Persze Lukrécia és Alkazeccer is rájött, (kuncog), hogy bármit a falhoz vághattak volna. Nameg arra is rájöttek, hogy Albertus Magnus tréfája ez az egész varangyosbéka - trükk. Jól tudta az öreg mágus, mennyire undorodnak mindketten a mocsártól. Hihihhi.... ennyit a varangyosbékákról.

(visszazökken) Szóval. Éjfél után Alkazeccer boldog várakozással sietett a trónterembe - robbantási bemutatót tartani. Lukrécia a bálterembe rohant konyak - whisky bemutatóra. Mindketten már a zsebükben érezték a térképet és az aranycsinálás titkát.

(sejtelmesen) És a két fiatal, Albert és Szofi imbolygó sápatag fáklyával kezükben megindulnak a sötét, nyirkos alagútban... nem is sejtik, hogy EGYMÁS FELE!!!!

6.jelenet(sejtelmes alagútzene indul)

- Szofi: (sikít) Iiii! Jaj, istenem... megint egy patkány... hogy tudnak ezek itt élni, ilyen szörnyű mocskos, sötét helyen... hát persze... (sóhajt) "ez az ő hazájuk"...
- (denevér-vijjogás)
- Albert: A francba! Ennyi pókháló nincs is a világon!
- (denevér-vijjogás)
- Albert: Szegény kis denevérek! Felriasztottam őket a fáklyámmal.
- (denevér-vijjogás)
- Szofi: Jaj, a hajam! Hogy a csudába tudnak ezek ilyen sötétben röpködni.... (elérzékenyülve) végülis olyan aranyos szőrös kis állatkák... nem is értem, miért félnek a denevértől az emberek... (felsikolt) Jaj nem! (rettegve) Egy imbolygó fény... egy... egy... kísértet! Úristen! Most mit csináljak?!
- (denevér-ultrahang)
- Albert: Hé! Hát ez meg mi? Valami imbolygó fény... A francba! Kísértetek pedig nincsenek. Biztos Alkazeccer marháskodik velem. Na megállj csak! Úgy ráüvöltök, hogy összerobbantja magát... (üvölt, mint Tarzan) Ááááááááá!
- Szofi: (sikolt, elájul) Áááááá...
- Albert: Úristen, de megijedtem magamtól. De... dehát ez egy női sikoly volt... lássuk csak... ki a csuda ez... Ó nem! Ez nem lehet igaz! (pofozgatja, élesztgeti) Édes Szofi! Szofi! Én vagyok az! Térj már magadhoz!
- Szofi: (felalélva) Áááá... jaj, hol vagyok?!... Ki ez? (felismeri Albertet) ALBERT! Ez nem lehet igaz...áááá (visszaájul)
- Albert: Hé, hé! Szofiaa! Édes Szofi... ne ájulj el már megint! Tényleg én vagyok az! Albert!
- Szofi: (felalél) Remélem, nem álmodom.
- Albert: A francba is...
- Szofi: (rajongva) A "franc"-ról megismerlek...
- Albert: De mi a csudát keresel te itt?
- Szofi: Én csak... szóval CSAK TEÉRTED vállaltam, hogy ellopom Alkazeccertől a térkép másik felét.
- Albert: (nevet, ahogy tud) Hát ez nem igaz!!! Én meg CSAK TEMIATTAD akartam ellopni Lukréciaától a másik felét.

- Szofi: (elérzékenyülve) Én értem?! Szóval azt akarod mondani, hogy gondoltál rám...
- Albert: Édes Szofi ! Gyere... gyere ülj ide mellém...
- Szofi: Jaj de fáj a térdem. Megbotlottam ebben a vasfogantyúban. (leül) Milyen jó puha ez a kő...
- Albert: (gyengéden) Nem kő ez Szofi. Speciel most egy döglött patkányon csücsülsz...
- Szofi: (ez már sok, undorodva) Brrrr...milyen romantikus.
- Albert: Idefigyelj! Hagyjuk a francba egy kicsit ezeket a hülye mágusokat! Egy éve, hogy nem láttalak!
- Szofi: Egy év?! Minden nap egy év, mióta nem találkozhatunk...
- Albert: Istenem...! Hát eszedbe jutottam...
- Szofi: Méghogy... eszembe jutottál....

(Albert - Szofi duett)

Mikor gyerekek voltunk még,
Szép idő, jó idő
Ragyogott ránk a tavaszi ég
Szép idő, jó idő
Bizony kivertük néha egymás tejfogát
Kicsúzlítottuk a kincstár ablakát.

Mikor tombolt végre a nyár
Szép idő, jó idő
Sokat pancsoltunk délután
Szép idő, jó idő
És együtt szedte a barackot még a két vár,
Fortyogott az üstökben a lekvár.

Mikor megkergetett a csősz
Szép idő, jó idő
Már tudtuk, hogy eljött az ősz
Szép idő, jó idő
Diót loptunk és sosem voltunk zavarban,
Ha a fáról leesve hemperegtünk az avarban.

Mikor lehullt az első hó,
Szép idő, jó idő
És befagyott végre a tó,
Szép idő, jó idő
Izgalommal vártuk a Jézuskát,
Együtt oltottuk a lángoló karácsonyfát.

- Albert: (józanul) Figyelj Szofi! Mégse hagyjuk a francba ezeket a mágusokat. Most mi fogunk kiszúrni velük.

- Szofi: De nekem MUSZÁJ ellopnom Alkazeccer térképdarabját...
- Albert: Én is szavamat adtam Alkazeccernek... úgyhogy most visszamész és elhozod nekem Lukrécia ládikáját. Én pedig Alkazeccer vaskazettáját. És kicseréljük.
- Szofi: Jaj, nem értem!
- Albert: Nem baj, csak igyekezz! Fél óra múlva ugyanitt találkozunk (sejtelmesen) és mindent elmagyarázok.... A francba! Leégett a fáklyám.
- Szofi: Nyugi, tessék! Én hoztam magammal tartalék fáklyát.
- Albert: Hogy te milyen okos vagy. (vált) Szóval fél óra múlva, ugyanitt.

7. jelenet

(narrátor - aláfestő zene)

- Narrátor: És így történt, hogy mire Alkazeccer visszatért laboratóriumába, Albert herceg készségesen nyújtotta át neki Lukrécia ládikáját.
- Alkazeccer: Ó, istenem, megőrülök a boldogságtól! Tyuhééé! Itt van a kezemben (csókolgatja) a ládika és rajta Lukrécia pecsétje. (pátosszal) Jer, fiam, hadd öleljelek keblemre!!
- Albert: (lehúti) Nem muszáj. Mehetek végre aludni?!
- Alkazeccer: Hát persze, édes hercegem! Ó, nagyon köszönöm. Gazdaggá teszek!
- Albert: Azt kötve hiszem. Na, jóccakát. (bevágja az ajtót)
- Alkazeccer: (dúdolgat) Trarará. Jóccakát. Dududú. Na, lássuk csak, aha, itt van Lukrécia térképe... és most itt a fiókban... hihí... összeillesztem és... hé... JAJ NEM!!!! Hol a vaskazettám? Úristen! Megőrülök! Hova tettem.... itt sincs (összevissza dobálgat) ... itt sincs... (kesereg) Jaj NEEEM!
- Narrátor: És amíg Alkazeccer őrjöngve szétveri laboratóriumát, Lukrécia már Szofi hercegnő buksiját simogatja.
- Lukrécia: (tapsikol örömeiben) Ó drága hercegnőm! Te okos, te bátor, te szép! Hát elhoztad nekem Alkazeccer vaskazettáját!
- Szofi: (kategorikusan) Nesze! Kérem a leveleimet.
- Lukrécia: Ó, hát persze! (bűbájosan) Tessék!
- Levelecskék- bevelecskék,
nincs rajtuk se por, se festék...
- (idiótán rádöbben, kizökken) Jé! Ez egy vers!
- Szofi: Gratulálok! És most megyek... ALUDNI! (ajtócsapódás)
- Lukrécia: (visszavált gonoszodóra) Menj csak hercegnőcském, menj csak! Nekem még úgylis DOLGOM VAN! Na, lássuk a vaskazettát. Pfuj... de bűdös. Jellemző arra a tisztátalan Alkazeccerre. (diadallal) Hihíí! Végre itt a térkép hiányzó fele. És most szépen összeillesztjük a... na nem! Hol

a ládikám?! Jaj nekem! Whisky! Vodkát... ja, azt még nem találtam föl... akkor konyakoooot, mert megőrülök... (toporzékolva visít)

Narrátor: Hihhi. De ez még mind semmi! Reggelre eltűnt Albert és Szofi. Mindkét vár nyüzsgött, mint a megbolydult méhkas. Csak két levelet hagytak hátra. Egyet Szofi párnáján, egyet Albert íróasztalán. Mindkettőben ugyanaz állt:

"Elegünk van az állandó háborúskodásból. Ismét egymásra találtunk, hála Alkazeccer és Lukrécia aranymániájának, akik az éjszaka veszélyes útra küldtek bennünket a két vár közötti titkos alagútba. Lemásoltuk a teljes térképet és elindultunk megkeresni Albertus Magnus titkos laboratóriumát. Ígérjük, hogy az aranyból mindkét vár egyformán részesedik.

Aláírás: Szofi és Albert.

Utóirat: BÉKÜLJETEK KI!!!! "

(sóhajt) Nem volt mit tenni. A két aggódó szülő békeköveteket küldött egymáshoz. És déli harangszókor a két vár közötti virágzó barackosban, fehér zászlók alatt egy év óta először találkozott egymással Belladonna királynő és Amnézia király.

8.jelenet

Belladonna: Akkor is te vagy a hibás, Amnézia!

Amnézia: Még hogy én! Hát ki vágta a fejemhez azt a bilit?!

Belladonna: Jó, jó. Hát az volt kéznél...

Amnézia: (békülékenyen) Ide figyelj Belladonna! Most a gyerekekről van szó.

Belladonna: (pityereg) Szegény kis törékeny Szofikám! Elment egy ilyen veszélyes útra... sárkány... meg... hogy is hívják?

Amnézia: Dög-ke-se-lyű. (sóhajt) És az én délcegen lökött Albertem! Még egy kötélre sem tud felmászni egyedül...

Beladonna: (sírásba fordul) Oda fognak vehesznihi...

Amnézia: (határozottan) Nem! Vissza kell őket hozni! Alkazeccer! Kérem a térképdarabot!

Alkazeccer: Dehát felséges királyom...

Amnézia: Csend! Miattatok van az egész háborúskodás.

Lukrécia: Méghogy miattunk?!

Belladonna: Naná! Mindketten híres alkímisták akartatok lenni, és most (pityereg)... szegény gyerekek!

Amnézia: Lukrécia! Kérem a féltérképet!

Lukrécia: Nekem te nem parancsolsz!

- Belladonna: (fenyegetően) Lukréciaaaa!!! Felgyújtom a whiskys hordóidat!!
- Amnézia: Na, végre! Íme a komplett térkép.
- Belladonna: Szörnyű! Ezért lőttük egymást egy álló éven át!
- Amnézia: Szégyellhetjük magunkat.
- Belladonna: Igaza volt a gyerekeknek. (megint pityereg) És most mi lesz...
- Amnézia: Ne aggódj! Itt a térkép, most már...
- Alkazeccer: (lelkesen közbevág) ...most már mehetek az aranycsinálás titkáért.
- Lukrécia: Egy nagy bűdös nyavalyát! És velem mi lesz?
- Amnézia: Te is elmész! De nem Albertus Magnus laboratóriumát keresitek, hanem...
- Belladonna: Hanem visszahozzátok Szofit és Albertet.
- Lukrécia: Micsodaaa?! Hogy én?! Együtt ezzel a mosdatlan, csimbókos, rozzant hegyi kecskével?!
- Alkazeccer: Micsodaaa?! Hogy én ennek a gülüszemű sárkánynak a rikácsolását hallgassam egész úton?!
- Amnézia: Csend! MÉG MA elindultok.
- Lukrécia: (morogva) Eegenis.
- Alkazeccer: (Lukrécieával együtt morogva)) Eegenis.
- Belladonna: Jaj istenem! Úgy megfájdult a fejem... (tapogatódzva) Khm. Kedves Amnézia! Meghívhatlak egy pohás whiskyre?
- Amnézia: Nem tudom, mi az a whiska..., de tőled köszönettel elfogadom... feltéve, ha ma nálunk ebédelsz Alkímiában.
- Belladonna: (sóhajt) Végre, egy csendes, ágyúzásmentes ebéd.
- Amnézia: (parancsol) Alkazeccer! Lukrécia! Készüljete az útra! (gyengéden) Gyere Belladonna, mehetünk whiskazni... Miaúúú
- Lukrécia: (dohog) Na persze! Az én találmányommal kábítja azt a lökött Amnézát.
- Alkazeccer: (valamit forgat a fejében) Ide figyelj, Lukrécia! Albertus Magnus is azt akarta, hogy béküljek ki veled.
- Lukrécia: Igeeen?! Erre te elcsóráttad a ládikámat.
- Alkazeccer: Te meg az enyémet...
- Lukrécia: Most meg Albert és Szofi kaparintja meg az aranycsinálás titkát.
- Alkazeccer: Egy frászt! Ide figyelj! A gyerekek éjjel szöktek meg... GYALOG!!
- Lukrécia: Na és?
- Alkazeccer: Nem érted? Felnyergeljük a legjobb lovakat és...
- Lukrécia: Igen, tudom a leckét. Utolérjük és visszahozzuk őket.

Alkazeccer: Egy frászt hozzuk vissza, csak MEGELŐZZÜK őket. (suttogva) És mi érünk előbb a titkos laborhoz.

Lukrécia: (évődve) Te Alkazeccer! Lehet, hogy mégsem te voltál öreg mesterünk leghülyébb tanítványa?

Alkazeccer: (évődve) Neked is azt írta...

Lukrécia: O.K. - ahogy Szofi mondaná. Tudod mit? Béküljünk ki az útra, de aztán...

Alkazeccer: ...aztán megint úgy utálhatjuk egymást, mint tetű a Nittifort. (vihog)
(nóta indul)

Lukrécia: Megszerezted magadnak Alkímiát
Bepaliztad szegény öreg Amnéziát

Alkazeccer: Te csak hallgass, mert Felkímiát te verted át,
Az egész udvar minden este leissza magát.

Együtt: De ez az arany - blues
Ez az arany blues,
Mert ha összefogunk, gazdagok leszünk,
Ez az aranycsináló blues.

Lukrécia: Te karácsonyra kotyvasztottál bűvös teát,
De a Mikulásból varázsoltál varangyosbékát

Alkazeccer: Te meg húsvétkor bemutattál egy mágikus fogást,
Azért cipelt szegény nyuszi dinoszaurusz-tojást

Együtt: De ez az arany - blues
Ez az arany blues,
Mert ha összefogunk, s megjön az eszünk,
Reggel - este kaviárt eszünk
Habostorta lesz az életünk
Ez az aranycsináló blues

Narrátor: És bizony így történt, hogy Lukrécia és Alkazeccer gyors lovaikkal jócskán megelőzték Szofit és Albertet... Ők értek először a sárkánybarlanghoz... de most hagyjuk magukra őket, rám már nincs is szükség... illetve (kuncog) a mese végén még találkozunk ! Hihiiii.. (elhalkul)

9. jelenet

(madáracsicsker)

Alkazeccer: (gúnyosan, énekelve) Lukréciaaaa! Nézd csak! Ott lenn a völgyben...

Lukrécia: No lám csak! Albert herceg meg Szofi.

Alkazeccer: Legalább 4-5 óra, amíg ide feltotyognak.

Lukrécia: (gúnyosan) Milyen édesen andalognak... (énekl) kézben a kéz és vállhoz a váll...

Alkazeccer: Hihi. Fogalmuk sincs arról, hogy mi már itt vagyunk fent, a völgyhídnál...

Lukrécia: Figyelj Alkazeccer! Itt, itt a térkép valami akadályt jelez.

Alkazeccer: Miféle akadályt?! Átmegyünk a hídon és kész.

Lojzi: (üvölteni próbál, de rekedt) Háááhááhááá... (köhög) Méghogy nincs akadály! Hááá...

Lukrécia: Jézusom, egy sárkány!

Lojzi. Méghozzá - tűzokádó sárkány!

Alkazeccer: Már elnézést kedves Sárkány úr...

Lojzi: Lojzi! Lojzi VON Kerozin! Ez a becsületes nevem.

Lukrécia: (összeszedi magát) Bocsánat uram... mi csupán átmennénk a hídon...

Lojzi: (kategorikusan) Azt most nem lehet.

Alkazeccer: Már miért nem lehet, kedves Lojzi VON Kerozin?!

Lojzi: (mint fent) Mert vacsorázni fogok.

Lukrécia: (bűbáj) Ó, hát nem zavarunk mi....

Lojzi: Dehogysis zavartok. Csak éppen, hogy ti, ti ketten lesztek a vacsorám.

Alkazeccer: Hm. Ez bizony kifinomult ízlésre vall.

Lukrécia: (Alkazeccerhez) Irigylem a hidegvéredet. Hát nem érted, hogy ez a dög pillanatokon belül felzabál minket!

Lojzi: (szomorúan sóhajt) Bár, ha jól meggondolom, utálom a nyers húst.

- Alkazeccer: (undorodva agitál) Pfujj! Undorító! Mellesleg fertőzést is lehet kapni tőle.
- Lojzi: (szipogva) Jó, jó. Régen csak fújtam egy kis lángot és ropogósra sült mindenki...
- Lukrécia: Hé, hé! Az előbb azt mondtad, hogy tűzokádó sárkány vagy.
- Lojzi: (lemondóan) Csak voltam. A nyavalya tudja miért, kifogyott belőlem az üzemanyag. (sóhajt) Még az állásomból is kirúgtak...
- Lukrécia: (hirtelen ötlettel) Várjál csak! Ha tudunk neked lángot csinálni, akkor nem zabálsz föl bennünket?!
- Lojzi: Ó édes Istenem! Hát persze, hogy nem! Sőt! Még a hídon is szabadon átmehettek.
- Alkazeccer: Áll az alku Lojzi von Kerozin. (Lukrécieához suttogva) Mit tervezel, Lukrécia?
- Lukrécia: (suttogva) Nyugi. Bízd csak rám. (fennhangon, cukrosbácsi) Na, mi van a kezemben?
- Lojzi: Egy... üveg...
- Lukrécia: (cukrosbácsi) Na és mi van az üvegben?!
- Lojzi: (felvillanyozódva) Talán petróleum vagy... vagy (lelkesen) BENZIN?!
- Lukrécia: Frászt! Azokat még föl sem találták.
- Lojzi: (dohog) Áááh. Utálom ezt a sötét műveletlen középkort!
- Lukrécia: (tagoltan) Whis - ky! Bizony. Whisky van benne! Beveszed a szádba, prüszkölsz egyet (prüszköl) , kifújod, meggyújtod, és a whisky alkoholtartalma lángra lobban... Így csinálják a mutatványosok is a vásárokon.
- Lojzi: Nna. Add csak ide. (nyel) Hmmm. Hát ez isteni!
- Lukrécia: Héhé! Mondtam, hogy prüszkölj! Ne idd meg az egészet!
- Lojzi: Dehát olyan finom (csuklik). Hukk. Muszáj lenyelnem.
- Alkazeccer: Várjatok! Sokkal jobb ötletem van. Nézd csak Lojzikám! Itt van ez a szürke por. A szádba veszed, meggyújtod, és...
- Lojzi: (gyanakodva közbevág) Mutasd csak! (nyamnyogva ízlelgeti) Biztos, hogy nem kábítószer?!
- Alkazeccer: Dehogysis! Az fehér, mint a porcukor.
- Lojzi: Nézzük csak. Bedobom a tűzbe..
- Alkazeccer: Héhéé! Ezt ne csináld!
- (hatalmas robbanás)
- Lojzi: (behergeli magát) Micsodaaa? Dehát ez... ez puszkapor!
- Alkazeccer: (reménykedve) Hát... igen. Tudod (büszkén) én találtam föl.

Lojzi: (üvölt) Háhááá! Értem már. Először leitattok, aztán megtömtök puskaporral és azután... BUMMM! Na neee! Háhááá! Na, gyerünk. Be a barlangba!

Alkazeccer: Héhé! Ne lökdöss!

Lukrécia: Jaj, ne!

Lojzi: Háhááá! Kalickában a madárkák!

(rácskapu dörögve záródik)

Lukrécia: Segítsééég!

Lojzi: Pofa be! Én most gyűjtök egy kis rőzsét meg száraz fát. Csak nem eszem meg őket nyersen!

Albert: (távolról) Jó napot!

Szofi: (már közelebbről) Kezicsókolom Sárkány bácsi!

Lojzi: (magában) Háháá. Né-hégy személyes vacsorám lesz!

Albert: (döbbenet) Jaj nem! Ez nem lehet igaz! Mindjárt elájulok!

Szofi: Édes Albertem! Mi van veled?!

Albert: (elhalóan) Ez... ez Ó! Személyesen!

Szofi: Ki? A sárkány?

Albert: Hát persze! (áhitattal) Lojzi von Kerozin!!!! A Dög Boys Tűzokádó vezérembere.

Lojzi: (meghatottan szipog) Édes fiam... Te még emléxel ránk, a jó öreg Dög Boys együttesre?

Albert: Méghogy én? Minden koncerten ott csápolunk a fiúkkal.

Szofi: (duzzog) Anya engem soha nem engedett el.

Albert: Huhúú! Mekkora bulik voltak! (idézi ritmikusan, mellesleg szolmizálva: lá-dó-lá) Dögöölj meg! (két taps) Dögöölj meg! (két taps)

Lojzi: (rekedten bekapcsolódik) Dögöölj meg! (két taps) Dögöölj meg! (két taps)

Albert: (lelkesen) Azután az a fergeteges gitárszólo...

Lojzi: És hátul a vokál! A Dragoon Sisters! Hiii! Milyen ügyesen rázták a popsijukat!

Albert: És akkor jött a legnagyobb show. Te, te Lojzi hanyatt vágta magát a színpadon és lángot fújtál - Huhúúú! - Őrjöngött a közönség.

Lojzi: (zokogásban tör ki) Brühühúúú...

Szofi: Jaj, Lojzi... kedves Lojzi! Mi történt?

Lojzi: (végig hüppögve) Hogy mi tőhő-téhént...?! Elapadt a... tüzem... depressziós lettem... berekedtem... a zenekar felbomlott. Nincs Dög Boys, nincs Dragoon Sisters... és (felzokog) nincs Lojzi von Kerozin.

Szofi: (hirtelen ötlettel) Albert! Figyelj már! A tűzijáték!

- Albert: Mi van vele...
- Szofi: Hát nem érted? Adjál Lojzinak a kis golyókból...
- Albert: (boldogan) Ó, én édes Szofikám! Hogy te milyen okos vagy!
- Szofi: (kedvesen) Tudom én azt...
- Albert: Nézd Lojzi! Itt van ez a kis labdacs... bedobom a tűzbe, és...
(tűzijáték - sistergés)
- Lojzi: Istenem, de gyönyörű! Ha nekünk ilyen lett volna a Dög Boys Show -
ban.... nem kellett volna feloszlanunk.
- Albert: Lojzi! Még nem késő! Adok egy egész dobozzal, és ha elfogy, annyit
csinálok nektek, amennyi kell.
- Lojzi: (meghatottan) Édes Albert hercegem! Jer a keblemre!
- Albert: (felszisszen) Sssz... kicsit szűrnak... a pikkelyeid... (kérlelve)Inkább
énekelj valamit Szofinak...
- Lojzi: (üvölt) Nektek! CSAK NEKTEK énekel EL.VÍ.KEJ., azaz LOJZI VON
KEROZIN!

LOJZI VON KEROZIN (HEAVY)

Rohadt élet, rohadat élet
Nem rózsaszín lányregény.
Rohadt élet, rohadat élet
Nem rózsaszín lányregény.
Valld be nékem kedvesem,
Jó, hogy érted döglök én.
Jó de jó, de jojojó,
Jó, hogy érted döglök én.

Tetves lelkem, sorvad kertem,
Légy te ó a tetűirtóm
Tetves lelkem, sorvad kertem,
Légy te ó a tetűirtóm
Légy te virgonc kukackám,
Ólommentes gilisztám
Serény virgonc kukacom
Ólommentes gilisztám

Ha másra nézel, másra nézel
Leharapom a füled
Ha másra nézel, másra nézel
Leharapom a füled
Elszorítom torkincádat,
Kigúvadhatsz a szemed
Elszorítom torkincádat,
Kigúvad majd a szemed

- Lojzi: Ez az! (üvöltve) Megint lesz Dög Boys! Te.. te édes fiam, meg persze Szofi is, örökös tiszteletbeli bandatagok lesztek.
- Szofi: Remélem, anya most már elenged a koncertre... de addig is fogadd el tőlem ezt a kis szőrös állatkát...
- Lojzi: (rajongó) Mintha rólam mintáztad volna! Ez lesz a kabalám!
- Szofi: (szerényen) My Little Dragoon, azaz "Én Kicsi Sárkányom"-nak neveztem el. (még szerényebben) Saját találmány...
- Lojzi: (rekedten üvölt, mint a színpadon) Köszönöööm! (normális) Tudjátok, annyian próbáltak már átverni. (mesél) Hát az előbb is jöttek ketten. Az egyik valami visz-kivel akart leitatni, a másik meg puskaport tömött volna belém.
- Szofi: (döbbenet, de tudja) Whis-ky veel?
- Albert: (döbbenet, de tudja) Puskaporral?!
- Szofi: De hiszen akkor ez nem lehet más, mint...
- Albert: Alkazeccer és...
- Szofi: ...és Lukrécia.
- Lojzi: Mit tudom én, hogy hívják őket. (sietve) Na. Itt a barlangbörtön kulcsa. Engedjétek ki őket, menjenek, ahova akarnak. Én... én rohanok, összetrombitálom a fiúkat. (távolodva) Köszönööööm gyermekeim! (üvölt) Köszönööööm!
- Lukrécia: (könyörögve) Szofi! Édes Szofi hercegnő! Szabadítsatok ki bennünket!
- Alkazeccer: (mézesházosan) Mi csak... mi csak értetek jöttünk, hogy megmentsünk benneteket.
- Szofi: Na persze. Nem inkább Albertus Magnus titkos laborját keresitek?!
- Albert: Tudod mit, Szofi? Olyan jól mutatnak ezek itt ketten...
- Szofi: (veszi a lapot) Hát persze. Kellemes, hűvös barlang, rothadó csontvázmaradékok...
- Albert: Szerintem hagyjuk itt őket pihenni, amíg visszaérünk.
- Lukrécia: Szofi! Ezt nem teheted velem!
- Alkazeccer: (foga között) Ezért még megfizetsz Albert herceg.
- Szofi: (távolodva) Na, viszlát!
- Albert: (messziről) Majd visszajövünk értetek....
- Szofi:valamikor...
- Szofi,Albert: (távolodva nevetnek)
- Alkazeccer: (gúnyosan) Gratulálok Lukrécia! Jól befürödtünk azzal a híres whiskyddel.

Lukrécia: Méghogy az én whiskymmel! (kortyol - nyel) Egészségemre! A te hülye puskaporod miatt kerültünk rács mögé.

Alkazeccer: (sejtelmesen) Méghogy hülye puskapor?! (cukrosbácsi) Lukréciaaaa! Na mi van a bácsi kezében?

Lukrécia: Van még... puskaporod?!

Alkazeccer: Ne viccelj már! Minden zsebem tele van zacskókkal. (bizalmasan kuncog) Még WC-re sem megyek nélkülük.

Lukrécia: (értetlenül) De itt nincs is WC!

Alkazeccer: Hát az nincs. Figyelj! (pakol) Egy zacskó a rács tövébe, eegen... egy ide, és... és most futás be a barlangba!

(óriási robbanás)

Lukrécia: Hurráá! Szabadok vagyunk!

Alkazeccer: Hála a jó öreg Alkazeccer bácsinak.

Lukrécia: (szinte rajongva) Ó, Alkazeccer!

Alkazeccer: (lerázza) Nincs időnk az ünneplésre. Gyerünk a lovakhoz.

Lukrécia: Háháá! Megint megelőzzük őket.

Alkazeccer, Lukrécia ünnep-röhögéssel távolodnak
(átkötő zene ill. lódobogás el)

10.jelenet

(lódobogás effekt - máshova is!)

Alkazeccer: (lovakhoz) Hóóó, hohóó...

Lukrécia: Odanézz! Ott a kristályhegy!

Alkazeccer: (térképet tanulmányoz) Aha. Itt a térkép szerint kéne lenni egy alagútnak. (euforikusan) És a végén ott a titkos laboratórium!

Lukrécia: Én semmit se látok, úgy csillog az egész hegy.

Alkazeccer: Márpedig itt, az északi oldalon... (megakad) Na neem!

Lukrécia: Mi van?!

Alkazeccer: Odanézz!!

Lukrécia: Jaj ne! Már megint egy sárkány!

Alkazeccer: Dehogy sárkány! Egyszerű mezei dögkeselyű.

Lukrécia: Tényleg. Egy szép dagadt, kövér dögmadár.

Alkazeccer: És pont ott horkol az alagút bejárata előtt.

Lukrécia: (suttogva) Most mit csináljunk?

Alkazeccer: (suttogva) Gyere! Szép lassan, óvatosan... megkerüljük...

Debellina: (horkol)

Lukrécia: Jaj, csak fel ne ébredjen.

Alkazeccer: (üvölt) Vigyázz! (beleesik a verembe) Csapdaaaa-a-a-a!

(effekt, a végén bumm)

Lukrécia: (esés közben) Segítség! Zuhano-o-o-ok!

(effekt, a végén bumm)

Debellina: (abbahagyja a horkolást, vijjog) Hihííí! Milyen kedves vendégek. Hihííí!
Üdvözöllek benneteket Debellina birodalmában.

Lukrécia: (a veremből) Jaj, a fenekem!

Alkazeccer: (a veremből) Hé, hé! Ez nem fair! Vermet ásni (nyög) pont az alagút bejáratához!

Debellina: Hihííí! (skandálva szaval)

Jó öt/ let volt /ez a/ verem

A ven/ déget/ addig/ verem

Míg pu/ ha lesz/ és meg/ eszem

Lukrécia: Ez nem igaz! Ma mindenki fel akar bennünket zabálni.

Alkazeccer: (felkiabál, próbálkozik) Hé, hé, te Debellina! A nyers hús... ööö ártalmas az egészségre!

Debellina: Hihííí! Először is nem DeBIIILina, hanem DeBELLina. Másodszor is - mint tudjuk - a döggeszelyű igen hasznos állatka, a természet kukása. Hihííí ez jó! Szóval én CSAKIS nyers húst eszem.

Alkazeccer: Ez biztató.

Lukrécia: Alkazeccer! Találj már ki valamit!

Alkazeccer: Miért mindig én? Különben is. Mindjárt jön Albert herceg és Szofi.

Lukrécia: (vihog) És jól beleesnek a verembe. Hihi.

Alkazeccer: Te buggyant tyúk! Pont a nyakunkba zuhannak!

Debellina: Jól hallom? Újabb kedves vedégeket várhatok?

Lukrécia: Figyelj Debi... khm Debellina. Mindjárt ideér két zsenge husikájú fiatal. Inkább őket zabáld meg!

Alkazeccer: Nekünk már rágós a húsunk.

Albert: (messzebről) Vigyázz Szofi! Ott egy verem!

Szofi: Jaj, majdnem beleestem.

Debellina: (dohog) Én hülye! Hogy miért nem ásattam két vermet...

Alkazeccer: (lentről) Albeeert! Albert fiam!

- Lukrécia: Szofiiii! Szofikám! Segítsetek! Ez a Debellina meg akar zabálni bennünket!
- Albert: A francba! Ezek már megint megelőztek bennünket.
- Szofi: Hálistennek! Most mi csücsülnénk a veremben.
- Debellina: (szuszog) A csuda vigye el! Már alig tudok mozogni. Most hogy kapjalak el benneteket?
- Albert: (pofátlanul) Talán röpjél át a verem fölött.
- Szofi: (játszik) Kukucs! Itt vagyok! Itt repül a kismadár!
- Debellina: (lelkesen) Repülni! (kétségbeesve szipog) Repülni... Ó istenem, amikor még szép karcsú voltam... a tánckar dicsősége... körberöpködtem a színpadot...
- Lukrécia: (lentről agitál) Nem kéne annyit zabálnod!
- Alkazeccer: (mindent megpróbál) És főleg ne egyél húst... sok zöldség... hehe, meg gyümölcs...
- Debellina: KUSS!! (nagyon sajnálja magát) Már csak ez az egyetlen örömöm van az életben. Aki át akar menni az alagúton... elcsipegetem.
- Szofi: Kedves Debellina! Tudod, én is balettozom...
- Debellina: De te szép karcsú vagy! Én meg dagadok, izzadok...(szimatol) Fuggj!, Már a legdrágább desodor sem használ...
- Szofi: És most éppen éhes vagy?
- Debellina: Méghogy éhes! Kopog a szemem. Ma csak három birkát és egy borjút ettem. (elsírja magát) Mit csináljak... egész nap csak zabálnék...
- Szofi: Na ide figyelj! (áhítattal) Itt ez a csodálatos bogyó...
- Debellina: (gúnyosan) Nna persze! (idéz) "Egy hét alatt lefogy tőle!! Ha beledöglük visszafizetjük!!
- Szofi: (sértődötten) Ez a bogyó nem átverés! Én csináltam!
- Debellina: Na, ja. (akcentussal) Szofi lenni magnetikus ukrán természetgyógyász.
- Albert: Fogd be már a csőröd.
- Szofi: Inkább tátsd ki. Átdobom a bogyót a verem fölött. Kapd el ügyesen a csőröddel és nyeld le.
- (bogyó verem fölötti csőrbe repülő effekt)
- Debellina: Hát ettől nem lakok jól.
- Szofi: Nyugi, nyugi. Mit érzel a gyomrodban?
- Debellina: (hitetlenkedve) Dehát ez... lehetetlen... múlik az éhség...
- Szofi: Várj! Dobok még egyet!
- Debellina: (félta a bogyót) Vigyázz! Bele ne essen a verembe!
- (bogyó - repülés effekt)
- Debellina: (nyel) Fantasztikus! Mintha telezabáltam volna magam. (kérlelve) Adjál még!
- Szofi: Nem, nem. Kössünk üzletet. Te átengedsz bennünket a Kristályhegy alagútján. Cserébe itt hagyok egy egész doboz fogyi-bogyit. Nna?
- Debellina: Ennyi az egész? Hihíí! Tőlem százszor is átmehettek az alagúton. Áll az alku.

Alkazeccer: (lentről) Héééé! Várjatok!
 Lukrécia: Ne hagyjatok itt bennünket!
 Debellina: Egy pillanat. TI itt maradtok. Ha esetleg mégsem működik ez a fogybogyi, ne maradjak itt étlen-szomjan.
 Albert: Okos kislány vagy Debellina! De ha lefogysz egy hét alatt, azért kiengedheted őket.
 Debellina: Hát persze. (áhítattal) És akkor VÉGRE mehetek munkát keresni.
 Szofi: (távolodva) Viszlát, Debellina!
 Albert: (távolról visszakibál) Ha megint tudsz repülni, keresd Lojzi von Kerozint. A Dög Boys Show-ban szükség lesz jó táncosnőkre. Viszlát!

Debellina: (áhítattal) Istenem! Méghogy én a Dög Boys Show-ban? (tervezget) Végülis a hangom sem rossz....

Lukrécia: Hát ez marhajó. Albert és Szofi megint meglógtak.
 Alkazeccer: Mi meg itt rohadunk egy dagadék kivénhedt balerinával.
 Lukrécia: Remélem, nem fakad dalra...
 Debellina: Micsodaaa?! Hihíí! Nem hiszitek el, hogy szép hangom van?
 Alkazeccer: Deee, dehogynem...
 Debellina: Hát ide figyeljete! Eléneklek a Dög Boys legírtaibb, legkönnyfakasztóbb nótáját. Listavezető volt 3 éve.
 Lukrécia: Ettől féltém....

DEBELLINA (énekel)

Gömbvillám vagy az éjszakában,
 Pizsamámban a skorpió,
 Te vagy a záptojás a rántottámban,
 De nekem így, nekem í-í-így is jó.
 Nekem így is jó.

Légy te a kukac a bioalmámban,
 Hajóm fenekébe lőtt torpedó,
 Te vagy a vámpír a hálószobámban,
 De nekem így, nekem í-í-így is jó.
 Nekem így is jó.

Légy te a kavics a balettcipőmben,
 Légy a kappan, s én a tyúkanyó,
 Te vagy a rajzszög a hintaszékben,
 De nekem így, nekem í-í-így is jó.
 Nekem így is jó.

Alkazeccer: (unottan, tettelve tapsol) Brááááó, brááááó!

- Debellina: (szipog) Ugye, milyen megható?!
- Lukrécia: (ötlet!) Figyelj Debellina! Vidulj már föl egy kicsit! Kóstold meg ezt!
- Debellina: Hé, te! Nem valami méreg?
- Lukrécia: Dehogyan! Nyújtsd le a verembe a csőrödöt. Vigyáááázz! Kicsúszik az üveg!
- Debellina: (kortyol) Hát ez... ez valami isteni...
- Alkazeccer: (féltekenyen, monoton-maliciózusan szaval) Whisky és konyak keveréke - mint tudjuk.
- Debellina: Nem hízlal?
- Lukrécia: Á, dehogyan. Csak jó kedvre derít.
- Debellina: Aggyál még!
- Alkazeccer: Nonono! Itt lenn nincs több. De ha kiengedsz, 5 üveggel kapsz.
- Debellina: (spicces) Végülis... ez nem hús... meg nem is vagyok éhes... Oké. Itt a kötél. Kapjátok el.
- Lukrécia: (fújtatva kapaszkodik fölfelé) Phhh. Na végre.
- Alkazeccer: (fújtat) Bezzeg Albert nem tanult meg kötélen mászni!
- Lukrécia: (gonosz - mézesen) Tessék Debellina! Húzd meg jól az üveget!
- Debellina: (becsípve kacarászik) Milyen könnyűnek érzem... hukk... magamat...
- Alkazeccer: (gonoszul) Talán már táncolni is tudnál.
- Debellina: Miért is ne... egyet jobbra (nyög), egyet balra...
- Lukrécia: Mily kecses!
- Alkazeccer: Na még egyet balra...
- Debellina: (követi az utasítást) Iiigen...
- Alkazeccer: És még egyet (még gonoszabban) BALRA!!!
- Debellina: ... igen, megint balra AÁÁÁÁÁÁ! (belezuhan a verembe)
- Lukrécia: (hahotázik) Hihí, haha! Nézd, hogy kapálódzik a verem fenekén a mi kis balerinánk!
- Alkazeccer: (hahotázva) Innen ugyan nem mászol ki egyhamar.
- Lukrécia: Hála az én whisky - konyakomnak.
- Alkazeccer: Meg az én tengernagy eszemnek.
- Lukrécia: Nna, még egy korty...
- Alkazeccer: Add már ide! Erre nekem is innom kell.
- Lukrécia: Nesze, húzd meg. Aztán nyomás a lovakhoz!
- Alkazeccer: (iszik) Eeeez most jól esett. (sejtelmesen) Már csak egy akadály van hátra...

Lukrécia: És miénk a győzelem!
 Alkazeccer: (kijózanodik) Lukrécia. Látod, milyen alacsony ez az alagút?
 Lukrécia: Majd lehajtjuk a fejünket.
 Alkazeccer: Persze! A lovak meg négykézláb másznak, mi?
 Lukrécia: Dehát akkor gyalog kell mennünk...
 Alkazeccer: Nem mennünk - ROHANNUNK!
 Lukrécia: (távolodva, futás közben) Remélem, még nem jutottak messzire.
 Alkazeccer: Igyekezz már. (távolodva) El kell kapnunk őket.

11.jelenet

(alagút atmoszféra)

Albert: Jaj, Szofi! Ne rohanj már annyira!
 Szofi: Nézd! Ott, ahol kiszélesedik az alagút! Biztos ott lesz az ajtó.
 Albert: (udvarol, apró hátsó szándékkal) Annál inkább lepihenhetnénk egy kicsit...
 Szofi: (sóhajt) Úgy szeretnék már túl lenni az egészen...
 Albert: Gyeree! Bújj ide gy kicsit! (ábrándozva) Emlékszel?! (énekel) "Szép idő, jó idő"
 Szofi: (közbevág) Jaj Albert! Nehogy dalra fakadj itt nekem!
 Albert: (folytatja az udvarlást) Dehát nem érzed, milyen romantikus ez az alagút? Kellemes, hűvös lágy fuvallat... nyugtató csend...
 Alkazeccer: (távolról visszhangosan üvölt) Háháááá! Ott vannak!
 Lukrécia: Hihííí! Utolértük őket.
 Szofi: Úristen! Ezek meg hogy másztak ki a veremből?!
 Albert: A francba! Gyere, rohanjunk!
 Lukrécia: Alkazeccer!! Ott az ajtó! Húzz bele!
 Albert: (liheg) Ipiapacs! Én értem el először.
 Alkazeccer: (lihegve parancsol) Albert! Tűnés az ajtótól!
 Lukrécia: (tantónéni) Gyerekek! Mi vagyunk az idősebbek. Az illem úgy kívánja, hogy először mi lépünk be a laborba.
 Albert: (túlzott udvariassággal) Tessék csak! Menjetek!
 Szofi: Albert! Te megőrültél!
 Albert: Édes Szofi! Az ajtón számkombinációs zár van. Sosem tudjuk kinyitni.
 Lukrécia: (izgatottan) Próbáljuk meg kitalálni.
 Szofi: Hat számot kitalálni, ki tudja milyen sorrendben? Évekbe telik.

Alkazeccer: (elege van) Egy nyavalyát! Menjetek odébb! (serénykedik) Ide egy zacskó puskaport.... ide még egyet...

Csumi: (kuncogva) Puskapor?! Ugyan már! Tömör márvány az egészajtó. Albertus Magnus úgy tervezte, hogy ha feltalálják a dinamitot, még azzal se lehessen felrobbantani.

Lukrécia: Hát ez meg ki a manó?

Csumi: (meghajol) Nem manó. Csumi vagyok, tisztelettel. Csumi az író, költő és műfordító - mellesleg a néhai Albertus Magnus titkos titkára.

Alkazeccer: Cöcö... méghogy titkos titkár...

Szofi: Értem már. TE őrzöd az ajtót.

Csumi: Úgy, ahogy mondod.

Lukrécia: (fenyegetően) Na ide figyelj, te szemüveges töpörtyű! Alkazeccer és én Albertus Magnus... LEGKEDVESEBB tanítványai voltunk!

Csumi: (ártatlanul) Jé! Én úgy tudom, hogy a leghülyébbek...

Alkazeccer: Úgy bizony... illetve... (rájön) Pofa be!! Ha nem árulod el az ajtózár számkombinációját, karóba húzatlak, kerékbe töretlek, de... de minimum felrobbantalak.

Csumi: Nonono! Egy lépést se tovább! (kedélyesen) Látod ezt a kis szerkezetet a kezemben? Hm? Ha ezt a sárga gombot megnyomom, megnyílik alattad a padló és kaszásverembe esel. Ha a pirosat, fejedre esik a mennyezet. Ha a feketét, akkor kitör a Nílus a falból és felzabálnak a krokodilok. Ha ezt itt... (töpreng) hmm... mit is csinál a zöld gomb?

Szofi: Kedves Csumi! Senkinek nem árulhatod el a kódszámokat?

Csumi: Dehogynem! Itt ezen a papíron van néhány kérdés. Albertus Magnus azt mondta, aki tud rájuk válaszolni, azt beengedhetem az ajtón.

Lukrécia: Marhajó! Miért csak most mondod?

Csumi: Szofi csak most kérdezte.

Szofi: Te... te tudod, ki vagyok?

Csumi: Mindenkit ismerek, mindenkiről tudok mindent.

Alkazeccer: Ide figyelj te kisokos! Tedd föl már azokat a kérdéseket!

Csumi: Nyugalom, nyugalom. Tessék helyet foglalni itt az asztalok mögött.

Lukrécia: Mi a csudának?

Csumi: Ez egy kis műveltségi vetélkedő-féle. "A" csapat Lukrécia és Alkazeccer. Kérem a gombot nyomni, működik-e.

(klang)

Csumi: "B" csapat Szofi és Albert.

(klang)

Csumi: (emelt hangon) És itt van, aki sohasem hiányozhat, a műsorvezető CSUMIIII! Éljen, éljen. (tapsol magának)

Alkazeccer: Térjünk már a tárgyra.

Csumi: Igenis. Első kérdésem a királyvíz témakörből. Melyik válasz a helyes?
Egy: a királyvízben a király a lábát mossa. Kettő: Ebben tartja a király éjjel a műfogsorát. Három: a királyvíz...

(klang)

Albert: (hadarva) A királyvíz oldja az aranyat.

Csumi: (tapsol) Helyes, helyes.

Lukrécia: Ez nem ér! Ők fiatalok, jobb a reflexeik.

Csumi: Csend! 1 pont a "B" csapatnak. Khm. Második kérdés: mi a királyvíz összetétele?

(klang)

Szofi: Egyharmad tömény sósav, kétharmad salétromsav.

Csumi: Nem, nem. Egy pont le.

(klang)

Lukrécia: Hehe. Pont fordítva. kétharmad sósav, egyharmad salétromsav.

Csumi: Helyes. Egy null az "A" csapat javára.

Albert: Jaj, Szofi! Előbb gondolkozz!

Szofi: (sértődötten) Jól van na. Akkor nyomogass te.

Albert: Erre még visszatérünk...

Csumi: Figyelem! A harmadik kérdés a Bölcsék köve témaköréből.

Alkazeccer: Háhááá! Ebben profi vagyok.

Csumi: Tehát. Melyik igaz. Egy: a Bölcsék köve egy gondolkodó kő. Kettő: a Bölcsék köve az, amit a vitatkozó alkímisták egymás fejéhez vagdosnak. Három...

(klang)

Alkazeccer: (hadarva közbevág) A Bölcsék követ keressük mi alkímisták már évszázadok óta. Ez a gyönyörű kő gyógyít minden betegséget és aranyat is lehet vele csinálni.

(klang)

Csumi: Úgy látom a "B" csoportnak más a véleménye.

Albert: Szerintem a Bölcsék köve egy nagy marhaság...

Szofi: ... vagyishogy nem létezik.

Csumi: Éljen, éljen! EZ a helyes válasz.

Alkazeccer: Hé, ez csalás!

- Lukrécia: Mi úgy tanultuk, hogy...
- Csumi: (közbevág) Nem érdekel. Tessék! Ugyanez áll itt a papíron Albertus Magnus kezeírásával.
- Alkazeccer: Akkor is csalás.
- Csumi: Csendet! Miután döntetlen az állás, kénytelen vagyok én magam feltenni egy pótkérdést. (romantikusan) Eléneklek nektek egy dalt...
- Lukrécia: Na neee! Elegem van a sok kornyikálásból. Inkább jöjjenek a krokodilok.
- Alkazeccer: Nyugalom, Lukrécia! Kibírtuk a sárkány meg a dögkeselyű nótáját is. Nesze, itt egy füldugó.

CSUMI NÓTÁJA

Gyerekkórus: Csumi-csumi kitty-kotty, élni de jó,
Nyuszi-muszi pitty-potty, búsuljon a ló.

Csumi: Erdő szélén áll a bál, áll a bál,
Tücsök koma muzsikál, muzsikál,
Kapja a sok jattot,
Te meg babám kapkodd
ki a pénzt a zsebedből

Farkas koma bokázik, bokázik,
Pálinkától elázik, elázik,
Kisbaltával csapkod,
Róka koma kapkodd
ki a kést a zsebedből

Gyerekkórus: Csumi-csumi kitty-kotty, élni de jó,
Nyuszi-muszi pitty-potty, búsuljon a ló.

CSUJOGATÁS: Róka koma jól mulat,
megkergeti a nyulat.
De rágós a nyuszika,
sörétes a husija,
Uju-juju-jujujujj!

Oroszlán sem csatangolhat,
Őzikéket marcangolgat.
Leégett a medve szőre,
Profi skinhead lett belőle,
Uju-juju-jujujujj!

Gyerekkórus: Csumi-csumi kitty-kotty, élni de jó,
Nyuszi-muszi pitty-potty, búsuljon a ló

Csumi: Erdész bácsi betoppan, betoppan,

Darutollas kalapban, kalapban,
Nála van a puskája,
De ő inkább megvárja,
amíg egymást felfalják.

Gyerekkórus: Csumi-csumi kitty-kotty, élni de jó,
Nyuszi-muszi pitty-potty, búsuljon a ló.

Mind: (kényszeredetten tapsikolnak, lelkesedés nélkül) Éljen, éljen.

Csumi: Tehát a kérdés. Ki írhatta ezt a nótát? Óra indul!

Albert: A francba! Fogalmam sincs.

Alkazeccer: Háháá! Ti se tudjátok, mi se tudjuk.

Lukrécia: (már unja) Akkor marad a döntetlen.

(klang)

Csumi: Nocsak! (kérdően) Szofi hercegnő?

Szofi: (keresgéli a tudatalattiban) A stílusa... nagyon emlékeztet... gyerekkori lányregényeimre...

Csumi: (boldogan) Ez az, meleg, meleg... Ki írta ezeket a könyveket...

Szofi: Hát... (kivágja) Olga Visnyevszkaja.

Csumi: (tombol) Ez az, éljen! Milyen művelt kislány vagy! (kapzsin) Fel tudsz sorolni néhány (áhítattal) Olga Visnyevszkaja remekművet?

Szofi: Hát persze! "A hóhér szerelmese", "Gyermekzsúr a kriptában", "Vámpír lett a nagyanyám"...

Csumi: (csöpög a meghatottságtól) Édes leányom! Tessék. Itt a legújabb leányregényem. "Az alkímisták döghalála". Neked dedikálom.

Szofi: (meglepődve olvassa) Ol-ga Vis- nyevsz- kaja... Hát te, Csumi... te vagy?!

Csumi: Hát persze. Ki a fene venné meg, ha egy Csumi írta volna. Olga Visnyevszkaja álnéven sokkal jobban el tudom adni a könyveimet.

Lukrécia: Na most már elég. Ide figyelj, te Olga Csumi Visnyevszkaja! Mondd meg a kódszámokat!

Csumi: Hát persze, hogy megmondom. (eredményt hírdet) Miután a műveltségi vetélkedőt magasan a "B" csapat nyerte...

Albert,Szofi: Éljen, éljen!

Csumi: Szofi és Albert nyerte a fődíjat, egy kétszemélyes utazást Albertus Magnus titkos laboratóriumába. Tessék. Itt a kódszám.

Albert: Szofi! Gyorsan add ide a papírt.

Alkazeccer: Széttiporlak, te. teee...

Csumi: (mosolyog) Maradjatok a helyeteken. (gúnyosan) Kaszásverem... krokodiiil...

- Szofi: Vigyázz Albert! Nyílik az ajtó!
(nyikorgás)
- Csumi: (instrukciót ad) Az ajtó mögött lesz egy csapóajtó a földben. Ott a labor.
- Albert: O.K.
- Lukrécia: Alkazeccer! Csinálj már valamit!
- Alkazeccer: Na persze. (idéz) Kaszásverem... krokodil...
- Lukrécia: (utolsó kétségbeesésében) Gyerekeeeeek! Vigyetek magatokkal!
- Szofi: Viszlát! A várban találkozunk.
(dübörgő ajtócsapódás)
- Csumi: Nna. Akkor végre én is elmehetek. A feladatot teljesítettem, rám itt már nincs szükség.
- Alkazeccer: Hé! És velünk mi lesz?
- Csumi: Ja? Itt egy írás az asztalon. Tíz perc múlva elolvashatjátok. De CSAK AKKOR! Mert különben (gúnyosan) Kaszásverem... krokodil... Nna, viszlát. (elfelé) Most végre elviszem a kiadóba az új könyvemet.
- Lukrécia: Hát kész. Megbuktunk, végünk van.
- Alkazeccer: Lássuk csak azt a papírt. Aszongya, hogy (olvassa) "Mélyen NEM tisztelt Alkazeccer és Lukrécia! MenjeteK haza és valljatok be mindent Belladonnának és Amnéziának."
- Lukrécia: Mutasd ! (olvas) "Nyugodtan felállhattok a székről, nincsen se kaszásverem, se krokodil. Csak vicceltem. Ha-ha-ha"
- Alkazeccer: Aláírás: "Olga Csumi Visnyevszkaja, író, költő, műfordí..." Aaaa! Széttaposom ezt a férget!
- Lukrécia: (feladja) Most már mindegy. A gyerekek úgyis megszerezték az aranycsinálás titkát. Menjünk haza Alkazeccer.
- Alkazeccer: Marhajó. Aranycsinálás helyett hóhér, bitófa, vérpad...
- Lukrécia: Na, gyere már. Talán kegyelmet kapunk.
- Alkazeccer: Na jó. De ha még egyszer a kezem közé kerül ez a Csumi-vakarcs, istenbizony kitömöm puskaporral és BUMMM!

12.jelenet

(denevérvijjogásos alagút-atmoszféra, mint a 6. jelenetben)

- Albert: A francba. Olyan ismerős ez a vijjogás.
- Szofi: Merre lehet az a csapóajtó?
- Albert: Ide nézz!! Itt a földön egy csonkig elégett fáklya...
- Szofi: Na és. Mi van vele?!

- Albert: Ez egy királyi fáklya. Itt a nyelén a címer. (elgondolkodva) Pont ilyet dobtam el akkor éjfélkor, mikor összetalálkoztunk...
- Szofi: És itt mellette... (lassan rádöbben) egy döglött patkány...
- Albert: (jelentőségteljesen) Bizony. Olyan lapos, mintha RÁÜLTEK VOLNA!
- Szofi: Ez nem lehet igaz!
- Albert: Világíts csak ide! Ha itt a szív a falon, amit akkor véstem...
- Szofi: ITT VAN! És benne a két név. Albert...
- Albert: És Szofi...
- Szofi: Tehát visszajutottunk a két vár közötti titkos alagútba.
- Albert: Balra Alkazeccer, jobbra pedig Lukrécia laboratóriuma...
- Szofi: Tökjő! Albertus Magnus az orrunknál fogva vezetett bennünket. Hülyét csinált belőlünk.
- Albert: (kuncog) Mindig jó humora volt az öregnek...
- Szofi: Köszönöm. Körbejárjuk a fél világot, sárkány, dögkeselyű...
- Albert: (békítőleg) Na, Szofi! Most már mindegy. Keressük meg inkább azt a földalatti titkos labort.
- Szofi: (lemondóan) O.K.
- Albert: Emlékszel, akkor éjjel megbotlottál valami kampóban vagy vaskarikában...
- Szofi: Várjál csak... az egy kicsit Felkímia felé lehetett.
- Albert: Világíts ide!
- Szofi: Ez az! Egy fogantyú.
- Albert: Egy vasajtó fogantyúja!
- Szofi: Istenem! Ha akkor észrevesszük...
- Albert: Gyere, segíts! (nyög) Nagyon nehéz!
- Szofi: (nyög) Nyílik már.
- (nyikorgás)
- Albert: Ez az! Egy lépcső vezet lefelé. Gyerünk.
- Szofi: Hű, de meredek!
- Albert: Vigyázz, vége a lépcsőnek... Mi az a világosság ott?!
- Szofi: Istenem, mennyi fáklya! Hogy csillognak a lombikok, a műszerek!
- Albert: (sóhajt) Hajjaj! Ha nekem egyszer egy ilyen gyönyörű laboratóriumom lehetne...
- Szofi: (áhítattal) Ez tehát Albertus Magnus titkos birodalma. De... (félve) de ki a csuda gyűjthatta meg a fáklyákat?

- Albert: Nyugi Szofi, nyugi. Kísértetek nincsenek. Biztos a te Olga-Csumi barátod jár ide takarítani.
- Szofi: Albert! Ott... ott az íróasztal közepén!!!!
- Albert: (ujjongva) Egy LÁDA!!
- Szofi: És egy levél. Aszongya, hogy... "Ez a láda tartalmazza az aranycsinálás titkát."
- Albert: Hihíí! Győztünk!
- Szofi: Jaj ne!
- Albert: Mi a baj, Szofikám?
- Szofi: (teljesen letörve) Tessék. Olvasd.
- Albert: (olvassa) "Ez a láda Alkazeccer és Lukrécia alkímisták kizárólagos tulajdona." MIIII?! A francba! "Bárki is találja meg, köteles nekik átadni." Aláírás: Albertus Magnus.
- Szofi: (pityereg) Ezért küzdöttünk ennyit. Gratulálok. A te ötleted volt az egész!
- Albert: Várj! Van itt egy utóirat. "A ládát Alkazeccer és Lukrécia CSAK Amnézia király és Belladonna királynő jelenlétében nyithatja ki."
- Szofi: (sóhajt) Tökjő! Most mit csináljunk...
- Albert: Nincs mit tenni, Szofi. Albertus Magnus kívánsága parancs.
- Szofi: Tehát cipeljük haza ezt a dögnagy ládát, és adjuk át szépen annak a két agyalágyultnak.
- Albert: Nyugi Szofi, nyugi! Gondolj arra, hogy ma este már kézenfogva sétálhatunk a tó partján... (ábrándozva) Békakuruttyolás... szűnyogzümögés... (sóhajt) Emlékszel?! (énekel) Szép idő, jó idő...
- Szofi: (közbevág) Na ide figyelj Albert! Ha most dalra fakadsz, viheted egyedül.
- Albert: O.K. Na, gyere. Hó- rukk!

13.jelenet

(madárcsicseres barackos atmoszféra)

- Szofi: (hadarva mesél) ... na és akkor Albert tűzijáték labdacsot adott a sárkánynak...
- Albert: Jó, jó, de a dögkeselyűt Szofi etette meg fogyitablettákkal. (nevet) Hogy az milyen dagadt volt!
- Belladonna: (közbevág) Az a lényeg, hogy épségben hazaértetek!
- Amnézia: Büszkék vagyunk rátok. Jer keblemre fiam...öö..Albert! Ez az!

Szofi: Jaj anya! Úgy örülök, hogy kibékültetek!

Belladonna: Méghogy kibékültünk... minden nap együtt ebédelünk, vacsorázunk...

Amnézia: (kuncog) Meg néha... khm... whiskasgattunk egy kicsit itt kinn a barackosban...

Albert: (szerelmes) Édes Szofim ! Kivirágoztak a fák, mióta elmentünk.

Szofi: Hmm... micsoda illat!

(kürtszó)

Amnézia: Na nézd csak! Két csapzott, szakadt alak támolyog errefelé az ösvényen. Ha egyébként kitűnő emlékezetem nem csal, ezek... ööö...

Belladonna: A jó öreg Alkazeccer és az én bővérű Lukréciam.

Szofi: Hihi. Legalább egy napot kellett kutyaolniuk...(kuncog)

Albert: Ha tudták volna, hogy Olga-Csumitól 5 perc alatt ide lehet érni...

Szofi: (kissé neheztelve) Albert! Ládával TÍZ perc!

Belladonna: Gyerekek! Gyorsan bújjatok el itt a bokrok között.

Amnézia: (kuncog) Okos vagy Belladonna! Kíváncsi vagyok, miket hazudoznak össze-vissza.

Szofi: Gyere Albert, bújjunk össze itt a bokor mögött.

Albert: (áhítattal) Nem is tudod Szofi, milyen szívesen...

Alkazeccer: (lihegve jó) Ó, felséges Amnézia király!

Lukrécia: (lihegve) Ó, fenséges Belladonna királynő!

Lukrécia: Megjártuk a poklok poklát.

Alkazeccer: Higgyétek el, mindent megpróbáltunk!

Belladonna: (maliciózan) Azt el tudom képzelni. (felemeli a hangját) És hol vannak a gyerekek?!

Lukrécia: Minden veszélyt vállaltunk, hogy visszahozzuk Albertet és Szofit!

Amnézia: Nem is találkoztatok velük?

Alkazeccer: (hebeg) Ööö... dehogynem... itt- ott... hehe... összefutottunk...

Lukrécia: (sápog)... de hiába rimáncodtunk nekik, nem fordultak vissza...

Alkazeccer: (tragikusan) Aztán... eltűntek amögött a szörnyű márványajtó mögött...

Lukrécia: (tettetve) Ah, Istenem, mi történhetett velük...

Belladonna: Roppant megható az aggodásotok.

Amnézia: (jelentőségteljesen) Mi egy kicsit másképp ismerjük ezt a sztorit!

Belladonna: (kiabál) Gyerekek! Vendégek jöttek, bújjatok elő!

Albert: Hello Alkazeccer!

Szofi: Hello Lukrécia!

Lukrécia: (elalél) Jaj nem!

Alkazeccer: (fogai közt) A FRANCBÁ! Ezek meg hogy kerülnek ide?!

Amnézia: Csend! Szofi és Albert mindent elmeséltek.

Belladonna: Bizony! Tudjuk, hogy féktelen kapzsiságotok miatt KISHÍJÁN odavesztek!

Lukrécia: (térdre hull) Kegyelem, királynőm!

Alkazeccer: (könyörög) Jóvá teszünk mindent! Ígérjük!

Amnézia: (gonoszkodva) Már késő! Nézzetek csak oda, a tisztásra.

Lukrécia: Úristen! Egy frissen ácsolt... (elhalóan) vérpad.

Amnézia: Hát valami olyasmi.

Belladonna: Bizony! Nagy ünnepség lesz itt ma este...

Alkazeccer: De minek kettőnknek ekkora vérpad?!

Lukrécia: (könyörögve) Belladonna! Könyörülj rajtam! Alkazeccer ötlete volt az egész.

Amnézia: Csend! Mielőtt a végső ítéletet meghozzuk, Albert és Szofi egy kis AJÁNDÉKOT nyújt át nektek.

Albert: Szofi! Vedd le a lepedőt a ládáról.

Alkazeccer: Ládaaaa?! Csak nem?!

Amnézia: Csak DE. Annak az Albertus... izének a ládája, az aranycsinálás titkával.

Belladonna: Tessék. A tiétek.

Lukrécia: (pityereg) Minek az már nekünk? Nemsokára úgymint... lenyakaznak bennünket.

Alkazeccer: (összeszedi magát) És a szakmai kíváncsiság? Lukrécia! Szedd össze magad!

Lukrécia: Jó... összeszedem. Itt egy darab, ott egy darab...

Amnézia: Albertus...ööö...Magnus határozott kívánsága, hogy a ládát mielőttünk, sőt az egész udvar színe előtt kell kinyitnotok.

Alkazeccer: Hát jó... legyen.

(ládafedél nyikorgás)

Lukrécia: Úristen! Mekkora kő van benne!

Albert: (morog) A francba! Azért volt ilyen nehéz.

Alkazeccer: Hihí! Látod, Albert. Az öreg mégis csak megtalálta a Bölcsék kövét.

Lukrécia: És itt egy papír az ő kézírásával.

Belladonna: Olvasd hangosan!

Lukrécia: (olvas) "Mélyen nem tisztelt leghülyébb tanítványaim!"

Amnézia: Hehe. Ez alighanem nektek szól...

- Lukrécia: (olvas) "Bölcsek köve nem létezik! Aranyat nem lehet csinálni! Sejtettem, hogy megkaparintjátok a ládámat, úgyhogy most nagyon figyeljétek!"
- Alkazeccer: Add már! (kitépi a kezéből) Szóval... (olvas) "A két vár közötti barackos messze földön híres gyümölcsöt terem. Alkazeccer! Te remekül kotyvasztasz robbanószeret. Hasznosabb lenne, ha ezentúl baracklevárt főznél a laboratóriumodban, és exportálnátok, mondjuk "Albertus Nagypapa Lekvárja" címkével. Lukrécia!"
- Lukrécia: Add ide, ez nekem szól. (olvas) "Lukrécia! Egy-két készítményedet titokban én is megkóstoltam. Hagyj fel te is az alkímiával, és a barackból készíts szörpöt, gyümölcslevet. "Magnus Mannája" fantázianévvel remekül el lehetne adni. Ha megfogadjátok a tanácsomat, több aranyat fogtok csinálni, mint a Bölcsek kövével. És legalább a két vár felvirágoztatásán munkálkodtok."
- Alkazeccer: Várj! Van még itt egy utóirat. "Titkos laboratóriumomat ezennel Szofira és Albertre hagyom. Belőlük biztos jó alkímista, sőt kémikus tudós is lehet, feltéve, ha Albert leszokik a "francba" szó gyakori használatáról. Üdvözöl mindenkit Albertus Magnus."
- Albert: (áhítattal) A francba! Vagyishogy ... egy nyavalyát fogom többé mondani...
- Szofi: Juhéé! Mienk az a gyönyörű labor!
- Amnézia: Nos, Alkazeccer! Főzöl nekünk baracklevárt?
- Allkazeccer: Ó, boldogan, felséges Amnézia... ööö... feltéve persze, ha nem lesz... nyisz-nyisz... vagyis (kedélyesen) nyakazás...
- Belladonna: És te Lukrécia! Megfogadod-e Albertus Magnus tanácsát?!
- Lukrécia: Ó, drága Belladonna, te királynők gyöngye! Máris rohanok vissza a lombikjaimhoz. (félre) Legfeljebb szörp helyett feltalálom a barackpálinkát.
- Amnézia: Várjatok csak! Valami nagyon fontosat akartam még... csak... kiment a fejből.
- Belladonna: Jaj, Amnézia! Szörnyű, hogy ilyen feledékeny lettél.
- Alkazeccer: Esetleg... megpróbálhatlak meggyógyítani, felség?
- Amnézia: Micsodaaa?
- Lukrécia: Hát persze! Emlékeztek, hogy egy évvel ezelőtt összevesztetek a titkos térképen?
- Belladonna: Naná! (nevet) Mérgemben Amnézia fejéhez vágtam egy bilit.
- Alkazeccer: Hát ez az! Az ütéstől lett ilyen feledékeny.
- Szofi: Jó,jó. De hogy lehet meggyógyítani?
- Alkazeccer: Szerintem, ha még egyszer fejbevágnánk, visszarázódna az agya.

Amnézia: Gyorsan! Hozzatok egy bilit! (Belladonnához) Drága Belladonnám! Megtennéd értem?

Belladonna: Márminthogy fejbe vágjalak mégegyszer?

Amnézia: Hát persze!

Belladonna: Na ide azzal a bilivel!

(bainng)

Amnézia: (megrázza a fejét) Brrrr. Ez csodálatos! Máris tisztul a fejem.

Alkazeccer: (szervilisen) Megengednéd felség, hogy ezt az ÁLTALAM felfedezett feledékenység-betegséget rólad nevezsem el AMNÉZIÁNAK?

Amnézia: Hát persze! (meghatottan) Istenem, évszázadokra fennmarad a nevem...

Belladonna: Nos, kedves Amnézia. Eszedbe jutott, mit akartál mondani?

Amnézia: Igen, azt, hogy... (ünnepélyesen) Belladonna királynő! Légy a feleségem!

Belladonna: Nna végre, hogy kitisztult az agyad.

Mind: Éljen, éljen!

Belladonna: És nászajándékot kérhetek?

Amnézia: Kéréseid parancs.

Belladonna: Arra gondoltam,... mégsem igazság, hogy Alkazeccer és Lukrécia ilyen könnyen megússzák.

Amnézia: Hát bizony! Elég nagy kavarodást okoztak. Megérdemelnének egy kiadós büntetést.

Lukrécia: Úristen! A vérpad!

Belladonna: Á, dehogya! Egyszerűen ÖSSZE FOGTOK HÁZASODNI !

Mind: Éljen, éljen!

Lukrécia: Jaj, csak azt ne!

Alkazeccer: Kegyelem királynő! Akkor inkább a vérpad!

Amnézia: Nincs kegyelem! Kettős esküvő lesz, és kész!

Szofi: (félénken) És... és rólunk megfeledkeztek?

Albert: Mi is régen megszerettük egymást Szofival...

Belladonna: Jaj, gyerekek, ezt meg én felejtettem el.

Amnézia: Fejbe vágjalak a bilivel ?! Hát Szofi kezét már rég Albert fiamnak ígérted.

Mind: Éljen! Hurrá!

Belladonna: Mára elég az ítélkezésből. Munka után jöjjön a szórakozás!

Amnézia: Albert! Szofi! Mindent előkészítettetek?

Albert: Igen, apám.

Szofi: (konferál) A hármas esküvő örömeire egy kis meglepetés-műsort állítottunk össze.

Mind: Halljuk, halljuk!

Albert: Kérem a műsorvezetőt a VÉRpadra...

Szofi: Vagyis a SZÍNpadra.

(kürtszó)

Csumi: (BKV mikrofon torzítva, mint egy kikiáltó) Hölgyeim és uraim! A mai estére ismét összeállt a frenetikus, bombasztikus, felülmúlhatatlan DÖG BOYS!!!!

(torzító gitár futam)

Mind: (csápolnak) Éljen! Húúúú!

Csumi: ...élén az ellenálhatatlan showman, a tűzokádó Lojzi von Kerozin!!!!

Mind: Éljen! Húúú!

Csumi: A tánckar vezérangyala a pilleröptű Debellina!!!

Alkazeccer: Hát ez meg hogy a francba mászott ki a veremből!

Szofi: (vihog) Egyszerű. Lefogyott a tablettáimtól és HUSS! felröppent.

Csumi: És nem utolsósorban a DÖG BOYS managere, dalírója és frontembere, Olga Csumi Visnyevszkaja, vagyis (üvöltve) ÉÉÉÉN!

Alkazeccer: (fogai közt sziszeg) Hát innen volt ismerős ez a szemüveges töpörtyű! Na én ezt most felrobbantom!

Lukrécia: Maradj már nyugton! Örülünk, hogy a fejünk a nyakunkon maradt.

Csumi: És most kérem a tisztelt királyi udvart, énekeljék velünk együtt az erre az alkalomra komponált dalomat, az Al-Felkímia Blues!!! Jeeeeee!

Mind: Éljen!!!

FINÁLÉ

Belladonna, Amnézia: Nem fenyeget sunyi kacagó dö-högvész
vicsorgó éhhalál
S ha a jövő anyagilag biztató,
A házasság is kibírható.

Mindenki: A lekvár és a dzsem
a csávából kihúz,
Al - Felkímia hatalmas lesz,
Fortyog az üst a kotyvalékkal,
Lekvárt gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
EZ A BARACKLEKVÁR BLUES!

Alkazeccer: A mágus a párjához mindig hű,
Csábíthat sárkány vagy dögkeselyű.

Lukrécia: Ha a piacon a barackot nem veszik át,
Főzhetünk belőle pálinkát.

Mindenki: A lekvár és a dzsem
a csávából kihúz,
Al - Felkímia hatalmas lesz,
Fortyog az üst a kotyvalékkal,
Lekvárt gyártunk száz fazékkal,
Szórjuk a pénzt majd két marékkal,
EZ A BARACKLEKVÁR BLUES!

(kísérteties szólógitár a hegyek mögül)

Narrátor: (mézesmázosan, esti-mese paródia) Na, gyerekek? Remélem rájöttetek, hogy ezt a mesét is én írtam... Most kivételesen nem Olga Visnyevszkaja, hanem Muszty-Dobay álnéven. Örültetek ugye a végének?! Mindenki boldog, Al - Felkímia felvirágzik, satöbb, satöbb.

Őszintén szólva szívesebben belöktem volna Alkazeccert a kaszásverembe, dehát a dramaturg nénik-bácsik ezt nem szeretik. És hogy miért Robbanó baracklekvár a címe. Amikor nem is robban. Hát... csak úgy... jól hangzik... vagyis ez jutott az eszembe. Nna mindegy. Forduljatok be a kismacihoz, és álmodjatok szépeket sárkányokról, dögkeselyűkről, és persze elsősorban a világ legszerényebb zsenijéről, a világhírű... (rekedten, visszhangosan suttogva) CSUMIRÓÓÓÓL!

(távolból visszhangosan üvöltve) Jó ééééjszakááát!!

VÉGE